

Posudek oponenta

PETRACCHI, S., Roudnické strojírny a slévárny, n. p. a jejich význam pro život místního obyvatelstva v období tzv. normalizace a první fázi transformace

Diplomová práce Solange Petracchi *Roudnické strojírny a slévárny, n. p. a jejich význam pro život místního obyvatelstva v období tzv. normalizace a první fázi transformace* ve mně vyvolává rozpaky. Protože vedoucí jistě vyzvedne některé přednosti textu (například poměrně rozsáhlou pasáž o kontaktování potenciálních narátorů), omezím se pouze na její – dle mého – slabá, a někdy velmi slabá místa.

Můžeme začít hned u časového vymezení, které je obsaženo v již citovaném názvu DP. Z názvu se dozvíme, jak vidno, že se bude text týkat normalizace a prvních polistopadových let, v abstraktu DP se už ale praví, že text bude pojednávat jen o letech normalizačních, v metodologické kapitole (s. 8) už jsou první léta po roce 1989 zpět ve hře, aby pak o něco dále (s. 19) studentka oznámila, že se krátce zmíní už jen o normalizaci, protože na ní „je zaměřena tato diplomová práce.“ Realitou je, že obdobím po roce 1989 se DP v podstatě nezabývá...

Performativní hříčky s časovým vymezením ale nejsou jediným a ani nejpodstatnějším problémem textu, byť vypovídají o jisté chaotičnosti. Větším úskalím je příliš úzká pramenná základna. Petracchi sice vysvětluje (bohužel na několika místech identickými slovy), že a proč mnoho narátorů rozhovor poskytnout odmítlo a že archivní materiály takřka nejsou k mání, protože valná část jich byla zničena při převozu, nabízí se ale jednoduchá otázka: stálo za to s minimální pramennou základnou téma zpracovávat? Mám o tom pochybnosti. Pokud by totiž měla k dispozici materiálů více, nemusela by se uchylovat k velice rušivým a dlouhým repetičím – třeba o odmítnutí rozhovoru jedním manželským párem se dočteme v identické podobě dvakrát a na velké ploše (ss. 12 – 13 a 36 – 37)...

Dojem, že práce je uměle protahovaná, aby splnila formální kritéria, ale nevzbuzují jen repetice, ale třeba rovněž zcela zbytečně působí všechny obecné údaje o tom, na co všechno se má při orálně-historickém rozhovoru dbát – na etiku, na přepsání rozhovoru, na sepsání protokolu, z něhož pak může pro svou analýzu vyvodit zajímavé poznatky... Problém této práce tkví v neposlední řadě totiž i v tom, že jde často pouze o věty jak z učebnice, že však jejich praktické zvládnutí (tím míním zejména analýzu a interpretaci rozhovorů) zcela chybí. Studentka citacemi z rozhovorů jen ilustruje řečené, nijak se tím nezabývá – narátory používá jako nezpochybnitelné zdroje vynášející na světlo Pravdu.

A k natahování naposledy; drobnost, byť drobnost, která je výstižná: pokud by studentka měla dostatek pramenů, nemusela by se uchylovat k tomu, že bude jmenovat vítěze tenisového turnaje v Roudnici v žákovských kategoriích (s. 46)... Nebo to má nějaký význam?

Práce obsahuje i faktické nepřesnosti, například není pravdou, že by před pořádáním koncertů v Roudnici nad Labem museli hudebníci předkládat svůj program ke schválení Pražskému kulturnímu středisku (s. 24).

Závěrem lze říci, že ze shora uvedených důvodů není DP Solange Petracchi příliš podařená a navrhuji ji k obhajobě s výchozím hodnocením velmi slabá 3 (tj. dobře), přičemž ani výsledná známka by neměla být lepší než 3.

V Praze dne 2. září 2015

.....

PhDr. Přemysl Houda, PhD.